

En el comiat d'una gran persona i bon montblanquí: Matias Vives i March

El dia 27 de juny d'enguany moria, als 70 anys, l'advocat, economista i polític montblanquí Matias Vives i March, Matias Vives va néixer a Montblanc el dia 10 de juliol de 1952. El seu pare, Matias Vives Roselló era fill de Pau Vives, de renom *Muntanyès* i de la Matilde, que eren masovers a la «Villa Paz», una edificació i empresa dedicada al comerç de vins, situada al costat mateix de la via del tren, pràcticament tocant a l'estació de Montblanc; la mare, Maria de la Serra March Carreras era filla del fuster i ebenista, establert al carrer Major de Montblanc, molt prop del portal de sant Antoni, Jaume March i de la Mercedes Carreras. L'any 1956 nasqué la seva germana Mercè-Matilde.

Fins als 7 anys assistí al col·legi a Montblanc, però degut a l'ocupació laboral del pare –corredor de vins– a la Vinícola Ibérica de Tarragona, la família passà a residir a aquesta capital, sense perdre mai una estreta vinculació amb Montblanc, fins el punt que cada cap de setmana i tots els estius s'hi traslladaven. Vinculació que tant ell personalment com la resta de la família sempre mantingueren.

El maig de 1981 es casà amb la també montblanquina Montse Campdepadrós Sans, matrimoni del qual en nasqueren dos fills: el Matias i l'Enric, que a la vegada han aportat tres descendents a la família: l'Aleix, el Matias i el Pau.

El Matias fou tota la vida una persona molt familiar, un gran amic dels seus amics, solidari i honest, en tots els àmbits on va participar: la política, l'activitat professional i la prolífica dedicació en el terreny cívic.

*****

El 1969 començà els estudis de Ciències Econòmiques a la Universitat de Barcelona, i un any més tard els compaginà amb la carrera de Dret. Fou en aquesta institució universitària on es desvetllà la seva conscienciació social i política, que el portaria a ingressar al PSUC, l'any 1971. Aquest incipient pas

per la política activa el portà a esdevenir responsable local del partit a Montblanc, una arriscada tasca en aquells temps de plena clandestinitat. Aquests també foren anys de responsabilitat dins el Comitè Intercomarcal de les comarques tarragonines.

En el marc d'una democràcia naixent que anava prenent forma política i social, el trobem intervenint, en representació del PSUC, en el primer míting de l'Assemblea de Catalunya, celebrat en el Camp de Mart de Tarragona, l'any 1976. L'any següent, en el IV Congrés, fou nomenat membre del Secretariat del Comitè Central i responsable de la Comissió Agrària.

Anys de treball intens en la Comissió d'assessorament del PSUC al diputat Jordi Solé Tura en la redacció de l'esborrany de la Constitució, durant el període de la negociació a les Corts Generals de l'Estat.

Alternant estudis i acció política mai deixà de treballar, primer a la «Vinícola», com el seu pare i, posteriorment, a la Caixa. Finalitzada la formació universitària, el 1978, cursà un postgrau en Gestió Econòmica del medi ambient.

Treballador i constant, aquest mateix any s'integrà en un despatx a Tarragona i es dedicà a la defensa dels treballadors, quan encara no estaven legalitzats els sindicats obrers.

L'any 1978 participà en la creació del Col·lectiu Rambla, cooperativa d'advocats especialitzats en temes de caràcter laboral. En el mateix àmbit del dret, fou el 1989 quan, juntament amb altres professionals, crearen la cooperativa Serveis Agraris del Penedès, actualment Colectiu el Puig dedicat a la defensa de la pagesia. Cal posar de relleu la seva implicació en el suport als expropiats, drets de parcers, etc, canalitzat des de la seva implicació a Unió de Pagesos.

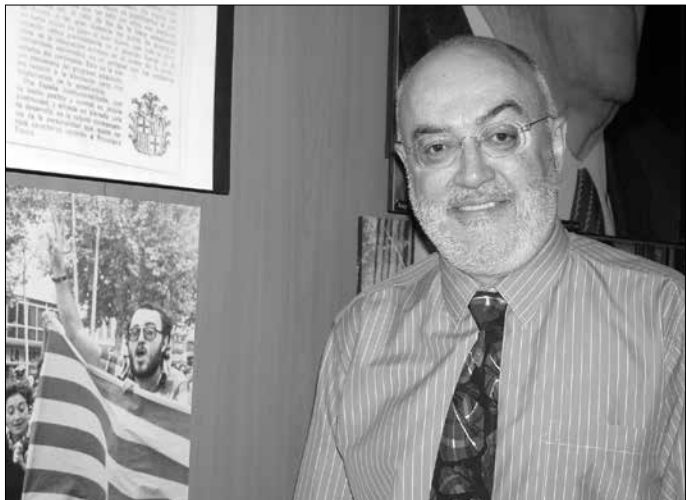

El lloc de treball fixe i ben remunerat de la Caixa no omplia les seves aspiracions de servei vers uns col·lectius sovint poc atesos per l'administració –obrers, pagesos i persones amb migradesa de recursos– Això el portà, l'any 1979, a deixar l'entitat bancària per establir-se en la seva professió com autònom.

El 20 de març de 1980 es presentà a les primeres eleccions al Parlament de Catalunya a les llistes de PSUC per la demarcació de Tarragona, esdevenint un dels diputats més joves de la Cambra, més actius i ben valorats en la faceta parlamentària d'aquesta legislatura. Aquí fou membre de les comissions parlamentàries de la central nuclear d'Ascó, Comissió d'investigació de les actuacions de l'Executiu a l'empresa Rania SA; Comissió de seguiment provisional; Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, comissió d'economia, finances i Pressupost i Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Repetí com a diputat la següent legislatura, deixant definitivament l'acció parlamentària, sense abandonar, però, la seva militància política.

L'any 1990 entrà com a representant del PSUC al Consell d'Administració de la Caixa de Catalunya fins l'any 2010, quan l'entitat es fusionà amb altres caixes. De 1992 a 1995 formà part del Consell Econòmic de la URV i d'aquesta universitat fou el primer Síndic de Greuges durant el període

de 1994 a 1999.

Des del 2004 fins el maig de 2010, fou membre de l'equip del Síndic de Greuges de Catalunya, exercint de coordinador del Servei d'Atenció a les persones i de les Relacions amb l'administració local. També formà part de la Comissió Mixta de Valoracions Estat-Generalitat i del Grup de treball de les balances fiscals Estat-Generalitat.

En el seu retorn a l'exercici de l'advocacia deixà el Col·lectiu Rambla i fundà despatx propi amb el seu company i amic Josep Roig Giró –Vives i Roig SLP–, assolint novament ser un referent en matèria relacionada amb la defensa de la pagesia a les comarques de Tarragona. En aquesta època també col·laborà com a professor associat amb la Facultat de Dret de la URV.

A les eleccions municipals de 2011 esdevingué regidor de l'Ajuntament de Montblanc per grup l'Entesa. Paral·lelament fou conseller comarcal d'habitatge del Consell Comarcal de la Conca de Barberà. L'any 2013 renuncià a totes les actes de caràcter representatiu a l'Ajuntament i al Consell, pel fet d'haver estat imputat, juntament amb Narcís Serra i la resta de membres del Consell d'Administració de Catalunya Caixa. Tot i saber-se innocent d'aquesta imputació, considerà que no podia seguir ocupant un càrrec públic. L'any 2018, la sentència del judici del cas Caixa de Catalunya el va absoldre.

Com que li agradava escriure i tenia facilitat per fer-ho col·laborava periòdicament a diferents diaris i revistes com *Diari de Tarragona*, *El Punt-Avui*, *La Vanguardia*, *Fet a Tarragona*, etc. i també en publicacions més especialitzades.

Una altra vessant de la seva rica i variada sensibilitat el féu mantenir una incansable participació en la vida comunitaria, reflectida majorment a Montblanc, on formà part activament de moltes entitats. El seu pare i el seu oncle Jaume van fer que s'aficionés al futbol, mantenint-se sempre soci del CF Montblanc. De fet, tenia un dels primers carnets del Club.

La música, sobretot en època juvenil –17 anys– incidí en ell, conformant diversos grups de folk: *Botzina*, *l'Embut* i, més endavant, els *Esverats de Sidamunt* del què n'era cantant i autor de moltes de les interpretacions. Els recitals eren una forma de conscienciació cívica i de dinamització cultural.

El Club Excursionista Montblanc, va ser una de les seves entitats més estimades. Ja l'any 1972 participà en l'organització de la XV Marxa Excursionista de Regularitat de la província de Tarragona. L'any 1973 va entrar a formar part de la junta i com a tal participà molt activament en la construcció del refugi dels Cogullons que es va inaugurar el 1982.

En aquest mateix àmbit, fou membre del comitè organitzador del Concurs Internacional d'Escalada Esportiva realitzat a Montblanc i la Riba.

No va deixar mai de sortir a la muntanya i de gaudir de la natura.

Les tradicions montblanquines, traduïdes en els nans obtingueren el seu suport, juntament amb la seva germana quan emprengueren la renovació dels balls, oberta a la participació de tothom, començant amb la implicació dels seus fills, encara infants.

L'any 1995, formà part del grup que impulsà la creació de la Fundació Martí l'Humà-Tot Conca, amb la finalitat de contribuir a la promoció de la cultura, la defensa del patrimoni i de donar suport a iniciatives de recerca relacionades amb la Conca de Barberà. Exercí com a patró i secretari fins l'any 2017.

Des dels inicis prestà en tot moment suport als fundadors del Museu del Pessebre de Catalunya en seu a Montblanc i, especialment a partir de la creació l'any 2014 de la Fundació

que havia de gestionar-lo. Va actuar com a secretari però, sobretot, va empènyer el conveni amb la Fundació la Caixa, els vincles amb els Serveis Territorials de Cultura i tot allò que possibilita la realització del projecte.

Però, sens dubte, una de les seves il·lusions era la Setmana Medieval de Sant Jordi, formant part de la comissió del Mercat, i representant la figura del Rei l'any 2007, com abans ja ho havia fet el seu pare. Autor de diversos textos teatrals i de l'auca que va recitar munió de vegades. També intervingué com actor, animador i responsable de diversos actes.

La llista d'entitats de les quals ha estat soci és extensa: Museu Arxiu, Centre d'Estudis de la Conca de Barberà, Casal Montblanquí, Confraria de la Sang, Càritas, etc.

Des de l'any 2010 va a tornar a residir a Montblanc, fins el seu traspàs el 27 de juny de 2023.

Els qui hem compartit amb el Matias tants moments de la vida trobem i trobarem a faltar la seva presència, la seva humanitat i calidesa, el seu saber escoltar, la seva capacitat de comprendre i analitzar qualsevol situació amb afinat criteri, veient-li un pas més enllà, amb la capacitat de posicionar-se i avançar-se als esdeveniments.

M. Teresa Roca Cendra

Agnès Ribó Foguet